

gets Side, idet Ministeren har kaldet Loven en Tillægsbevillingslov. Jeg vil slutte denne aabne Udtalelse med, at jeg ikke vil have nogen Strid med det andet Thing; jeg haaber paa, at en bedre Forstaaelse skal komme tilveie, men naar jeg gaar ud derfra, vil jeg henstille, om ikke det andet Thing ogsaa har gjort Noget, hvorved det har gjort Uret imod, hvad der er det Sedvanlige efter den 25aarige Birkfomhed, der har fundet Sted med Hensyn til Finantsloven. Hidtil pleie alle Bevillingslove — ikke blot Finantsloven — at forelægges af Ministeriet for dette Thing, og saaledes bliver en Lønningslov altid forelagt først for dette Thing, men Landstinget har her paataget sig at indbringe en Lønningslov, og dette er i Strid med den Frengangsmaade, som hidtil er fulgt for begge Things Vedkommende. Hvis det ærede Lands-thing vilde indse dette, var der en Opfordring for det til at vise Imødekommen over for en saadan Sag, for at man kunde komme ud over den nuværende Stilling. Den hurtigste Maade, hvorpaa dette kunde ske, var den, at Landstinget, da Finantsloven dog muligvis kommer tilbage dertil, vilde sætte disse Lønningsbestemmelser ind paa det Sted, hvor de før stode. Dette er ogsaa en Udvei. Jeg har altsaa nævnet tvende Udveie, for at vi ikke skulle skilles ad, uden at det skulde kunne opnaas, at de, der havde Forventning om at faae dette Tillæg, kunne faae det, uden at dog den Ret, der tilkommer noget af Thingene, derved frænkedes.

Formanden: Folkethingsmanden for Aarhus Amts 2den Valgkreds har Ordet.

Jagerslev: Jeg frasalder Ordet.

Sag: Hvis den ærede Forslagsstiller af Dagsordenen kan betragtes som Ordspører for det Flertal, han gjennem den største Del af denne Samling har ført Ordet for, forekommer det mig, at han ved dette Forslag fælder en meget streng Dom over sine Meningsfæller, en saa streng Dom, at jeg ikke en Gang vil underskrive den, skjøndt jeg ikke er kaldet til at være dette Flertals Forvarer. Da denne Sag første Gang kom under Forhandling her i Salen under Stikkelse af et af Regjeringen indbragt Lovforslag, hørte vi jo adskillige Grunde fremsætte imod dette Lovforslag, hvoraf en af de med størst Styrke hævdede var den, at en Regjering, der saa fuldstændig savnede Thingets Tillid som den nuværende, kunde aldrig vente, at Thinget vilde gaa ind paa sligt et Forslag, om man end ellers maaske vilde have fundet det billigt og tilraadeligt. Der fremkom adskillige andre Ytringer, baade den Gang og senere, hvorved man gjorde en Klassifikation mellem de højere Lønnede Embedsmænd — som man kaldte Regjeringens Benner — og de lavere Lønnede Embedsmænd — Flertallets Benner —, som Flertallet

derfor ogsaa vilde tage sig af, og efterat have slaaet det Forslag ihjel, som Regjeringen havde indbragt, og efterat min ærede Ven fra Vestervig (Wagger) tilligemed flere andre ærede Meningsfæller i dette Spørgsmaal havde indbragt det Forslag, som nu i ny Stikkelse foreligger i Dag, fik jeg ikke andet Indtryk af Forhandlingen end, at det var Flertallets specielle Benner, som man dog ved denne Leilighed vilde vise, at man ikke vilde slaa Haanden af, samtidig med, at man vilde vise Regjeringens Benner, at de ikke kunde vente nogen Understøttelse eller Imødekommen hos det nuværende Flertal. Det var altsaa Flertallets Benner, som man nu vilde tage under sin Beskyttelse, og saa meget er vist, at fra den anden Side af Salen erkjendte man ikke at have særlige Forpligtelser til disse fremfor saa mange andre Embedsmænd. Man sagde fra denne Side: Vi anse Forslaget for at være i høj Grad uretfærdigt mod dem, der ikke ere medoptagne deri, men, da det ligesuldt kan være retfærdigt mod dem, det har medtaget, saa vilde vi ikke negte det vort Samtykke, og saaledes blev Forslaget altsaa vedtaget. Det var altsaa Flertallets Benner, som der her blev ydet den Understøttelse, man fra Flertallets Side aabent og uforbeholdent erkjendte, at de havde billigt Krav paa, og som ogsaa varmt blev hævdet af de ærede Forslagsstillere. Naar nu flere af disse benegte, at de af Samvittighedsnag over det af dem tidligere ihjelslagne Forslag have understøttet dette, og henvise Samvittighedsnagen til det ærede Medlem fra Thy, der ikke deltog i Drabet af det første Lovforslag, saa maa dennes Samvittighedsnag i alt Fald være opstaaet ved Erkjendelsen af den Uret, de Andre have gjort, og naar disse Medlemmer, der i sin Tid forkastede Regjeringens Forslag, ikke havde følt til Sligt, saa er det mig kært, at det ærede Medlem fra Thy, der indbragte Forslaget, har følt Samvittighedsnag paa deres Vegne; thi det viser i alt Fald, at han har en Samvittighed, og det er allerede store Ting i vore Dage. Efter at man nu ved sin Afstemning paa Finantsloven har erkjendt, at Billighedsfølelse maatte føre os til at give de lavere Lønnede Embeds- og Bestillingsmænd et Tillæg, saa vil nu den ærede Forslagsstiller af Dagsordenen, at man skal negte dem det, som man allerede har erkjendt, at de have en billig Ret til, og hvorfor? Af en af de mest forbausende Grunde, jeg har hørt, nemlig, fordi Regjeringen ikke med tilstrækkelig Barme har understøttet Sagen i Landstinget. Altsaa dette Flertal, som i hele den forløbne Session har pint Mindretallet med ved enhver Leilighed at fortælle os, at, fordi Regjeringen tog sig for varmt af Dette eller Hint, vilde man ikke overfor en saadan Regjering kunde indrømme Dette eller Hint, thi hvad denne Regjering interesserede sig for, maatte man ikke vente Understøttelse for hos Thinget, — dette Flertal vil nu forkaste sit